

איש יקר, איש עדין / בועז ארבל

דברים בהלוויה

הייתה לי הזכות לעבוד לידך וליהנות מהצחוק והשנינות שליוו כל מפגש איתך. צחוקך היה סימן ההיכר שלך, למרחקים.

אינני יודע על חיך הפרטיים - מעטים יודעים... כזה היית. עם זאת - היית עדין עדין.... בזכותך אני משתמש כיום במילה "נפלא" בתדירות גבוהה.

היו מספר שבועות שזכרתי 4 שמות של החתולים של המועדון....

היו לנו הרבה רגעים של שיחות חצי פילוסופיות וחצי אבסורדיות במהלך השנים, אז אפשר לומר עידו: סיכמנו שאנשים מצחיקים.

הסכמנו שהכל הבל הבלים.

ידענו לצחוק, גם על עצמנו (הרי כולנו אותו דבר).

ואתה, איש יקר, מבלי שהתכוונת או ניסית - חדרת ללב רבים, כל כך עדין.... כמה וכמה פעמים (בהקשר של הלוויות) אמרת "בלוויה שלי - אני רוצה שיצחקו".

עידו - בהתחשב בנסיבות זה מאתגר אבל.... הי... ביקשת, אז נשתדל.

ואתה איש יקר - תשמור עלינו עם הצחוק שלך, שם באשר אתה.

